

«Heelemaal niets», zei Alice.

«Dat is zeer belangrijk», zei de Koning, terwijl hij zich tot de jury wendde. De leden begonnen dit juist op hun leien te schrijven, toen het Witte Konijn in de rede viel.

«Onbelangrijk, bedoelt Uwe Majesteit natuurlijk», zei het op zeer eerbiedigen toon, doch met een zeer oneerbiedige uitdrukking op het gezicht.

«Onbelangrijk bedoelde ik natuurlijk», zei de Koning haastig, terwijl hij zacht in zich zelf vervolgde: «belangrijk — onbelangrijk — onbelangrijk — belangrijk —», alsof hij probeerde, welk woord het best klonk.

Enkele leden der jury schreven op «belangrijk», andere «onbelangrijk». Alice kon dit zien, daar ze dicht genoeg bij was om op hun leien te kunnen kijken. «Maar 't maakt hoegenaamd geen verschil», dacht ze bij zich zelve

Juist op dit oogenblik riep de Koning, die eenigen tijd druk in zijn notitieboekje had zitten schrijven, met luider stem: «Stilte!» en las: Artikel twee-en-veertig. *Alle personen meer dan een mijl lang verlaten de gerechtszaal.*

Iedereen keek Alice aan.

«Ik ben geen mijl lang», zei Alice.

«Dat
«Bijna
«Wel
dien sta
daar ne
«'t Is l
«Dan
De K
boekje
de jury
«Sire,
worden
«Hier is
«Wat
«Ik h
Konijn,
door de
«Dit
brief ge
bruikelij
«Aan
gezwor
«Hij
Witte K
ontvou